

betale sig, og det har bestandig været mit Ønske og min Anstuelse, at det vilde være den rette Forbring at stille, at Sydbanen indenfor en bestemt Tid modtog en saadan Forlængelse.

J. C. Jacobsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Jacobsen: Min Bemærkning skal være meget kort. Jeg takker den ærede Minister for den Opklaring, han har givet. Det er mig nu klart, hvad der ikke var fuldkommen klart før, at han føler sig bound by honour til at beile, men at han beiler til en Kurv.

Madvig: Ja, jeg har faaet det samme Indtryk af den ærede Ministers sidste Udtalelse. Da han forrige Gang havde Ordet, syntes jeg, at han udtalte et Ønske om at beholde frie Hænder, hvorved jeg forudsatte, at han først og fornemmelig ønskede at modtage Loven, som den er, men han knyttede dertil saamange indskrænkende Bemærkninger, at hans Ønske blev meget svækket, og nu har jeg næsten faaet den Overbevisning, at han intet Ønske har om at faae selve Loven, og saa betyder Ønsket om at beholde frie Hænder meget lidt. Den høitærede Indenrigsminister siger, at han fastholder Loven, men hvad er det at fastholde en Lov, naar man i samme Dieblik siger: Der ligger mig forresten ingen Vægt paa, om den forkastes, og det er dog egentlig, synes mig, det, der ligger paa Bunden af, hvad vi have hørt. Den ærede Indenrigsminister sagde, at han selv ønskede en anden Linie, men som det sjællandske Jernbaneselskab ikke vil gaae ind paa. Det foreligger altsaa, at det sjællandske Jernbaneselskab ikke vil gaae ind paa den Linie, han foretrækker. Han ønskede en anden Linie, men han vilde dog beholde frie Hænder, og det Forslag, som nu foreligger, har han indbragt under en Forudsætning, som nu ikke længer er tilstede; altsaa har Lovudkastet ikke stor Interesse for ham, og han kan ikke tage sig det meget nær,

om man vælger, som han siger, en anden Linie, for hvilken han personlig interesserer sig mere. Men Spørgsmaalet er jo ikke om at vælge denne Linie, men om vi ved at vælge denne Linie overhovedet faae Noget. Nu er det, forekommer det mig, temmelig klart, at vi, ved at vælge den Linie, hvorpaa Endringsforslaget gaaer ud, Intet faae, og det Spørgsmaal, vi først og fremmest maae klare for os selv, er altsaa det: Ansee vi en Jernbane gennem Sydsjælland til Vordingborg for at være af saamegen Betydning for Sydsjælland selv og dernæst for Derne Syd for Sjælland, at vi vilde gaae ind paa et Lovforslag, der kun kræver en Garanti, som vi ikke frygte for vil blive virkelig, og vilde vi staae Sydsjælland og Derne en anden Jernbane, eller vilde vi ikke? Den ærede Indenrigsminister taler om, at han vil have en Bane, der gaaer heelt over Derne, men i næste Dieblik siger han, at han haaber, at, naar først Banen er tilstede til Vordingborg, vil der nok komme Trang til Banen over Derne, og man vil da ogsaa faae en Forbindelse mellem disse Baner. Hvorfor skulle vi saa ikke paa Afdrag tage, hvad vi først kunne faae, og hvad der vel at mærke er det Æneste, vi kunne faae? — I det foreliggende Endringsforslag er der een Ting, jeg kan begribe, og en anden Ting, som jeg ikke kan begribe, tildeels maaskee fordi jeg ikke troer paa Spøgelse. Jeg kan begribe, at, naar man lever i en vis Årds, opfatter man almindelige Spørgsmaal under et særligt Synspunkt, og det kan ogsaa være — jeg tør ikke benægte det —, at selv almindelige Overveielser kunne føre til, at det er rigtigt at lade en Jernbane, der forbinder Kjøbenhavn med Vordingborg, og som egentlig ikke skal forbinde visse Punkter, men forbinde Vordingborg med det nordlige Sjælland og tillige med Ost og Vest — at lade en saadan Bane gaae østlig. Jeg kan altsaa forstaae, at man foreslaaer en Bane, der skal gaae over Rjøge til Vordingborg som Endepunkt, at altsaa den gennemgaaende sydsjællandske Bane skal gaae over Rjøge; men jeg billiger det ikke, og det af to Grunde. For det Første billiger jeg det ikke, fordi der ikke er nogen Udfigt til at faae en saadan Bane anlagt af den eneste Contratant og Entrepreneur, som vi kunne tænke os;